

V Bruseli 29. 7. 2016
COM(2016) 464 final

SPRÁVA KOMISIE EURÓPSKEMU PARLAMENTU A RADE

Pokrok členských štátov pri dosahovaní nákladovo optimálnych úrovní minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť

Obsah

1.	Úvod.....	3
2.	Čo je nákladová optimálnosť?	4
3.	Právny kontext	5
4.	Prehľad vnútroštátnych výpočtov nákladovej optimálnosti.....	5
5.	Pokrok smerom k nákladovej optimálnosti.....	8
5.1.	Nové budovy	8
5.2.	Existujúce budovy / významné obnovy	9
5.3.	Výmena prvkov budovy	10
5.4.	Plány na zníženie rozdielov	11
6.	Závery	11

1. Úvod

V tejto správe sa hodnotí pokrok členských štátov pri dosahovaní nákladovo optimálnych úrovní minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť nových a existujúcich budov, ako aj prvkov budov. Komisia si predložením tejto správy plní povinnosť podávať správy Európskemu parlamentu a Rade o využívaní delegovaných právomocí uvedených v článku 5 ods. 4 a článku 23 smernice 2010/31/EÚ o energetickej hospodárnosti budov (ďalej len „smernica“)¹. Táto správa bude slúžiť aj ako zdroj informácií pre prebiehajúcu revíziu smernice, ktorá je jedným z opatrení rámcovej stratégie energetickej únie².

Budovy stoja v centre politiky EÚ týkajúcej sa energetickej efektívnosti. Domy, kancelárie, obchody a iné budovy majú takmer 40 %³ podiel na konečnej spotrebe energie a 36 % podiel na emisiách skleníkových plynov. Zlepšenie energetickej hospodárnosti fondu budov v Európe je rozhodujúce pre dosiahnutie cieľov EÚ do roku 2020 v oblasti znižovania emisií a cieľov v oblasti energetickej efektívnosti. Prispieje tiež k plneniu dlhodobějších cieľov stanovených v politickom rámci pre klímu a energetiku na obdobie rokov 2020 až 2030⁴ a v pláne prechodu na konkurencieschopné nízkouhlíkové hospodárstvo do roku 2050⁵.

Smernica o energetickej hospodárnosti budov je hlavným legislatívnym nástrojom na úrovni EÚ na zlepšenie energetickej hospodárnosti budov. Podľa predchádzajúcej smernice 2002/91/ES⁶ mali členské štáty povinnosť stanoviť minimálne požiadavky na energetickú hospodárnosť pre nové a existujúce budovy. V rámci EÚ však stanovenie týchto požiadaviek nebolo jednotné. Mnohé členské štáty na stanovenie optimálnych úrovní jednotlivých požiadaviek na energetickú hospodárnosť nehodnotili potenciál úspor energie v porovnaní s nákladmi. Keďže neboli vypočítané nákladovo optimálne úrovne, nebol presne známy potenciál nákladovo efektívnych úspor energie.

Okrem toho cezhraničné porovnanie pokroku členských štátov v tejto oblasti bolo náročné, a to v dôsledku rozdielnych vnútroštátnych a regionálnych prístupov a používania odlišných parametrov a metodík. Zákonodarcovia EÚ sa preto rozhodli zaviesť na základe smernice mechanizmus referenčného porovnávania na výpočet nákladovo optimálnej úrovne požiadaviek na energetickú hospodárnosť nových a existujúcich budov (rodinné domy a byty) a nebytových budov (administratívne budovy, školské budovy, nemocnice atď.). Tento mechanizmus referenčného porovnávania naznačuje, kde sú požiadavky na hospodárnosť stanovené členskými štátmi pod nákladovo optimálnymi úrovňami, čo znamená, že existuje nevyužitý potenciál nákladovo efektívnych úspor energie vo vnútroštátnom fonde budov.

Mechanizmus referenčného hodnotenia je vypracovaný na základe rámcovej metodiky, ktorá umožňuje porovnávanie opatrení na zvýšenie energetickej hospodárnosti, opatrení zahŕňajúcich obnoviteľné zdroje energie a rôzne kombinácie týchto opatrení. Metodika je založená na hospodárnosti vyjadrenej vo forme primárnej energie a nákladoch a zohľadňuje odhadovanú životnosť budov.

---

¹ Ú. v. EÚ L 153, 18.6.2010, s. 13.

² COM(2015) 80 final.

³ V roku 2010. Pozri *Energy, transport and environment indicators, 2012 edition*, (Energetické, dopravné a environmentálne ukazovatele, vydanie z roku 2012), Európska komisia. Na účely tohto odhadu sa skombinovala konečná spotreba energie v sektore domácností a služieb. Potrebné je poznamenať, že tento odhad zahŕňa napríklad spotrebu elektrickej energie spotrebičov, ale nezahŕňa spotrebu energie v priemyselných budovách.

⁴ COM/2014/015 final.

⁵ KOM(2011) 112. Na dosiahnutie cieľa na rok 2050 musí sektor domácností spolu s terciárnym odvetvím znížiť svoje emisie CO₂ o 88 až 91 % (v porovnaní s úrovňami z roku 1990).

⁶ Ú. v. EÚ L 1, 4.1.2003, s. 65.

Tento rámec umožňuje Komisii merať pokrok členských štátov pri dosahovaní nákladovo optimálnych úrovní minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť. Pri posudzovaní podmienok v rámci európskych štrukturálnych a investičných fondov na zlepšenie energetickej hospodárnosti v oblasti infraštruktúry, verejných budov a obydli sa zväzil pokrok členských štátov pri vykonávaní ustanovení smernice týkajúcich sa nákladovo optimálnych a minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť. Kritériá nákladovej optimálnosti používa aj Európska investičná banka na posudzovanie očakávanej efektívnosti investícií do obnovy budov, ako aj projektov a programov modernizácie.

V nasledujúcich oddieloch sa uvádza vysvetlenie rámcovej metodiky, právneho kontextu a požiadaviek a pokroku členských štátov pri dosahovaní nákladovo optimálnych úrovní minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť.

2. ČO JE NÁKLADOVÁ OPTIMÁLNOŠŤ?

Nákladovo optimálna úroveň je vymedzená v článku 2 ods. 14 smernice. Je to energetická hospodárnosť (vyjadrená v kWh/m² primárnej energie⁷), ktorá vedie k najnižším nákladom počas odhadovaného životného cyklu budov (30 rokov pre budovy na bývanie a 20 rokov pre nebytové budovy). Výpočet nákladov (vyjadrených v čistej súčasnej hodnote) zahŕňa investičné náklady do opatrení týkajúcich sa energetickej hospodárnosti a obnoviteľných zdrojov energie, náklady na údržbu a prevádzku, náklady na energiu, príjmy z vyrobenej energie a náklady na likvidáciu (náklady na demontáž budovy na konci jej životnosti).

Rámcová metodika výpočtu nákladovej optimálnosti je založená na obvyklom rámci analýzy nákladov a prínosov. Nezohľadňuje všetky vonkajšie faktory, ktoré môžu ovplyvniť výpočty nákladov životného cyklu užívania budovy. Obdobne nie sú v prípade rámcovej metodiky nákladovej optimálnosti zohľadnené ani pozitívne vplyvy na spoločnosť vyplývajúce z investícií do energetickej hospodárnosti a integrácie energie z obnoviteľných zdrojov do budov. Tieto vplyvy môžu zahŕňať tvorbu pracovných miest a bohatstva, zvýšenú produktivitu, zlepšenie zdravotného stavu užívateľov budov a hodnotu budov. Keďže mnohé prínosy energetickej hospodárnosti nie sú v metodike zohľadnené, členské štáty sa môžu rozhodnúť stanoviť minimálne požiadavky, ktoré sú nad nákladovo optimálnymi úrovňami.

Rámcová metodika nákladovej optimálnosti by sa mala chápať ako nástroj na podporu členských štátov pri stanovovaní minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť budov a na prehodnocovanie týchto požiadaviek so zreteľom na vývoj na trhu a technický pokrok. Stanovené sú v nej zásady porovnávania opatrení na zvýšenie energetickej hospodárnosti, opatrení zahŕňajúcich obnoviteľné zdroje energie a kombinácie týchto opatrení.

Aj keď sa v metodike nákladovej optimálnosti stanovuje rámec výpočtu, členským štátom sa ponecháva značná flexibilita pri výbere parametrov výpočtu (napr. referenčné budovy, metóda výpočtu energetickej hospodárnosti, opatrenia týkajúce sa energetickej hospodárnosti a obnoviteľných zdrojov energie, náklady, ceny energie a diskontné sadzby). Z tohto dôvodu nie je možné priamo porovnávať nákladovo optimálne úrovne medzi jednotlivými členskými štátmi. Metodiku nákladovej optimálnosti však možno použiť na stanovenie vnútroštátnej referenčnej hodnoty pre vnútroštátne minimálne požiadavky na energetickú hospodárnosť a na posúdenie a porovnanie relatívnych cieľových úrovní, pre ktoré boli tieto požiadavky stanovené na úrovni členského štátu.

---

⁷ Výpočet primárnej energie zahŕňa rozpis energie potrebnej na vykurovanie, chladenie, vetranie, teplú vodu pre domácnosť a systémy osvetlenia. Výsledná celková potreba primárnej energie sa vypočíta pomocou vnútroštátnych konverzných faktorov primárnej energie. Prípadná energia z obnoviteľných zdrojov vyrobená na mieste sa odpočíta od celkovej potreby primárnej energie.

Na záver možno konštatovať, že používanie rámcovej metodiky nákladovej optimálnosti prispieva k stanoveniu minimálnych požiadaviek na hospodárnosť nových a existujúcich budov a prvkov budov (napr. steny, strecha, okná atď.) v súlade s technickým a hospodárskym potenciálom úspor energie a špecifickými vnútroštátnymi a regionálnymi podmienkami. Okrem toho umožňuje stanovenie takých úrovní efektívnosti, ktoré sú nákladovo efektívne pre domácnosti a investorov. V dôsledku toho členské štáty nestanovia príliš laxné požiadavky, ktoré by mohli brániť realizácii úspor energie. Okrem toho účastníci trhu majú informácie o najrentabilnejších opatreniach a súboroch opatrení týkajúcich sa energetickej hospodárnosti a obnoviteľných zdrojov energie, pokiaľ ide o nové a existujúce budovy a výmenu jednotlivých prvkov budov.

3. PRÁVNY KONTEXT

Ustanovenia na výpočet nákladovo optimálnych úrovní ako základu na stanovenie a preskúmanie minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť na vnútroštátnej a regionálnej úrovni sú kľúčovým prvkom smernice o energetickej hospodárnosti budov. V článku 4 ods. 1 smernice sa vyžaduje, aby členské štáty zabezpečili stanovenie minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť pre budovy alebo jednotky budov v súlade s nákladovo optimálnymi úrovňami. V článku 5 je stanovená rámcová metodika, povinnosť členských štátov podávať Komisii správy o výpočtoch, ako aj povinnosť Komisie predkladať Európskemu parlamentu a Rade správu o pokroku, ktorý dosiahli členské štáty.

Podrobné ustanovenia týkajúce sa minimálnych požiadaviek na hospodárnosť s cieľom dosiahnuť nákladovo optimálne úrovne sú stanovené v delegovanom nariadení Komisie (EÚ) č. 244/2012⁸ (ďalej len „nariadenie“). Metodika uvedená v nariadení bola stanovená v súlade s prílohou III k smernici a doplnená je usmerneniami⁹, ktoré nie sú právne záväzné.

Nariadenie obsahuje v prílohe III vzor, ktorý členské štáty môžu použiť na prípravu svojho výpočtu nákladovej optimálnosti a podávanie správ Komisii. V nariadení sú tiež špecifikované hlavné aspekty, na ktoré musia byť zamerané národné správy týkajúce sa nákladovej optimálnosti podľa prílohy I k smernici. Národné správy by mali zahŕňať všetky vstupné údaje a použité predpoklady, ako aj výpočet rozdielu medzi vnútroštátnymi minimálnymi požiadavkami na energetickú hospodárnosť a vypočítanými nákladovo optimálnymi úrovňami. V ideálnom prípade by mali byť minimálne požiadavky na energetickú hospodárnosť stanovené rovnako ako vypočítané nákladovo optimálne úrovne, aby medzi nimi nebola žiadna odlišnosť alebo rozdiel. Prípadne by mali byť vyššie, aby odrážali prínosy energetickej hospodárnosti, ktoré nie sú zohľadnené v metodike nákladovej optimálnosti.

Ak sa však vyskytuje rozdiel v prípade minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť, ktoré sú vyššie než vypočítané nákladovo optimálne úrovne, členské štáty ho musia zdôvodniť alebo predložiť plán na jeho zníženie do ďalšieho preskúmania výpočtov nákladovej optimálnosti. V odôvodnení 14 smernice sa uvádza, že za významný rozdiel sa môžu považovať nákladovo optimálne úrovne, ktoré sú o 15 % nižšie než platné minimálne požiadavky.

4. PREHEAD VNÚTROŠTÁTNYCH VÝPOČTOV NÁKLADOVEJ OPTIMÁLNOTI

Komisii bolo v priebehu druhej polovice roku 2013 a v roku 2014 doručených spolu 30 správ z 27 členských štátov. Spojené kráľovstvo predložilo jednu správu za Veľkú Britániu a Severné Írsko a samostatnú správu za Gibraltár. Belgicko predložilo samostatné správy za

⁸ Ú. v. EÚ L 81, 21.3.2012, s. 18.

⁹ Ú. v. EÚ C 115, 19.4.2012, s. 1.

regióny Brusel-hlavné mesto, Flámsko a Valónsko. Grécko národnú správu o nákladovej optimálnosti pred termínom tejto správy nepredložilo.

Väčšina členských štátov sa riadila rámcovou metodikou nákladovej optimálnosti pri výpočte a vykazovaní nákladovo optimálnych úrovní, ako sa vyžaduje v smernici a nariadení. Technické posúdenie údajov vnútroštátnych výpočtov nákladovej optimálnosti vykonal externý dodávateľ a je k dispozícii online¹⁰. Prípady nepredloženia správy alebo predloženia neúplných správ Komisia náležite rieši.

Výpočet nákladovo optimálnych úrovní pozostáva z viacerých krokov:

- určenie referenčných budov,
- identifikácia opatrení týkajúcich sa energetickej hospodárnosti a energie z obnoviteľných zdrojov,
- výpočet potreby primárnej energie,
- výpočet celkových nákladov a
- výpočet nákladovo optimálnych úrovní a prípadného rozdielu medzi nákladovo optimálnymi úrovňami a minimálnymi požiadavkami na energetickú hospodárnosť.

Prvým krokom vo výpočtoch bolo určenie referenčných budov pre nové aj existujúce rodinné domy, bytové budovy, administratívne budovy a iné relevantné nebytové budovy. Referenčné budovy by mali byť reprezentatívne pre vnútroštátny fond budov a mali by to byť „typické“ budovy, pre ktoré existujú konkrétne požiadavky na energetickú hospodárnosť vo vnútroštátnych právnych predpisoch. V niektorých členských štátoch však nedostatok dostupných štatistických údajov o typoch budov a chýbajúce rozdelenie podľa veľkosti, veku, stavebného materiálu, spôsobu používania, podnebného pásma sťažuje určenie referenčných budov, ktoré plne charakterizujú vnútroštátny fond budov. Databázy pre vnútroštátnu certifikáciu energetickej hospodárnosti budov pozitívne prispeli vo viacerých členských štátoch k vyhotoveniu rozsiahleho súboru referenčných budov pre výpočty nákladovej optimálnosti.

Druhým krokom pri výpočtoch bola identifikácia opatrení na zvýšenie energetickej hospodárnosti (napr. okná s dvojitým zasklením s určitým súčiniteľom prechodu tepla U^{11}), opatrení založených na energii z obnoviteľných zdrojov (napr. solárny ohrev vody) a príslušných alternatívnych vysokoúčinných systémov (napr. kombinovaná výroba tepla a elektriny, systémy centralizovaného zásobovania energiou, kondenzačné kotly a tepelné čerpadlá), pričom všetky tieto opatrenia majú vplyv na energetickú hospodárnosť referenčných budov. Tieto opatrenia sa potom uplatnia na vybrané referenčné budovy a vypočíta sa výsledná energetická hospodárnosť a celkové náklady.

Jednotlivé opatrenia na zvýšenie energetickej hospodárnosti a opatrenia týkajúce sa energie z obnoviteľných zdrojov možno spojiť do balíkov (napr. okná s dvojitým zasklením, kondenzačný kotol a solárny ohrev vody) alebo do variantov (napr. súbor opatrení na dosiahnutie dobrovoľne certifikovaných budov s environmentálnou značkou). Aspoň jeden z týchto balíkov alebo variantov by mal spĺňať požiadavky pre budovy s takmer nulovou spotrebou energie v prípade nových a prípadne aj existujúcich budov v zmysle článku 9 smernice.

Zistilo sa, že niektoré členské štáty mohli zväžiť ďalšie opatrenia, najmä opatrenia v oblasti energie z obnoviteľných zdrojov. Zvážením opatrení týkajúcich sa energie z obnoviteľných zdrojov by sa mohli dosiahnuť nižšie nákladovo optimálne úrovne, najmä v prípade členských

¹⁰ <https://ec.europa.eu/energy/en/topics/energy-efficiency/buildings>.

¹¹ Súčiniteľ prechodu tepla U je mernou jednotkou tepelnoizolačných vlastností stavebných materiálov, stavebných prvkov atď.

štátov s vyšším potenciálom na integráciu systémov energie z obnoviteľných zdrojov do budov.

Tretím krokom je výpočet energetickej hospodárnosti jednotlivých opatrení, balíkov a/alebo variantov vybraných referenčných budov podľa noriem CEN¹² alebo rovnocennej vnútroštátnej metódy výpočtu. Výsledky výpočtu energetickej hospodárnosti sú vyjadrené ako ročná potreba primárnej energie na meter štvorcový úžitkovej podlahovej plochy (v kWh/m²).

Overovanie súladu vnútroštátnych metodík výpočtu energetickej hospodárnosti s požiadavkami prílohy I k smernici a prílohy A k norme EN 15603¹³ sa uskutočnilo s pomocou externého zmluvného dodávateľa na základe zmluvy o poskytnutí služby¹⁴. Zistilo sa, že niektoré vnútroštátne metodiky výpočtu energetickej hospodárnosti nezohľadňujú všetky aspekty, ktoré priamo alebo nepriamo vplyvajú na energetickú hospodárnosť budov. Napríklad opatrenia týkajúce sa nových technológií (napr. veterné turbíny na mieste a kogenerácia na mieste) a pasívnych riešení (napr. prirodzené osvetlenie a prirodzené vetranie) sa v mnohých vnútroštátnych metodikách neposudzovali. Výsledné nákladovo optimálne úrovne sú v dôsledku toho pravdepodobne vyššie, než sa očakávalo, v závislosti od úplnosti vnútroštátnych metodík výpočtu energetickej hospodárnosti.

Ďalším krokom je výpočet celkových nákladov na jednotlivé opatrenia, balíky a/alebo varianty založený na čistej súčasnej hodnote s použitím prístupu vychádzajúceho z celkových nákladov. To znamená, že pre každé opatrenie/balík a/alebo variant, ktoré sa vzťahujú na referenčnú budovu, sa zohľadnili celkové náklady na výstavbu (alebo významnú obnovu) a následné používanie budovy. Posudzované výpočtové obdobia boli 30 rokov pri bytových a verejných budovách a 20 rokov pri nebytových budovách.

Celkové náklady sa vypočítavajú z dvoch rôznych hľadísk: finančné (t. j. hľadisko vlastníka budovy a investora) a makroekonomické (t. j. spoločenské hľadisko). V prípade finančného hľadiska náklady zahŕňajú ceny, ktoré zaplatil konečný spotrebiteľ vrátane všetkých príslušných daní spolu s DPH a poplatkov. V prípade makroekonomického hľadiska ceny nezahŕňajú všetky príslušné dane, DPH, poplatky a dotácie. V prípade tohto hľadiska sú však zahrnuté náklady na emisie skleníkových plynov. Okrem toho jedna minimálne z dvoch diskontných sadzieb použitých na analýzu citlivosti v prípade makroekonomického hľadiska je 3 % v reálnom vyjadrení. V prípade finančného hľadiska by diskontné sadzby mali odrážať vnútroštátne prostredia financovania a hypotekárne podmienky.

Údaje týkajúce sa nákladov na údržbu a nákladov na výmenu neboli v niektorých členských štátoch podrobne zaznamenané. Nedostatok údajov týkajúcich sa prevádzky a obnovy budov ovplyvnili najmä výpočty nákladovo optimálnych úrovní pre významnú obnovu a výmenu prvkov budovy. V dôsledku toho sa dali uskutočniť ťažšie než výpočty nákladovo optimálnych úrovní pre nové budovy.

Záverečné kroky zahŕňajú výpočet nákladovo optimálnych úrovní a posúdenie rozdielu v súvislosti s minimálnymi požiadavkami na energetickú hospodárnosť pre nové a existujúce rodinné domy, bytové budovy, administratívne budovy atď., ako aj pre príslušné prvky budov.

---

¹² *Energy Performance of Buildings — Overall Energy Use and Definition of Energy ratings*, EN 15603, 2008. (Energetická hospodárnosť budov – Celková potreba energie a definície energetického hodnotenia).

¹³ EN 15603:2008, *Energy performance of buildings — Overall energy use and definition of energy ratings* (Energetická hospodárnosť budov – Celková potreba energie a definície energetického hodnotenia), CEN, január 2008. Príloha A k norme sa vzťahuje na metódy zhromažďovania údajov týkajúcich sa budovy.

¹⁴ ENER/C3/2013-414.

Výpočet nákladovo optimálnych úrovní pre každú referenčnú budovu sa podrobne uvádza v bode 6 prílohy I k nariadeniu. Výsledky celkových nákladov na rôzne opatrenia, balíky a/alebo varianty sa porovnávajú a vyberú sa najnižšie. Nákladovo optimálne úrovne znamenajú priemernú nákladovo optimálnu energetickú hospodárnosť všetkých referenčných budov v každej kategórii budov (rodinný dom, bytové budovy, administratívne budovy atď.), pričom nové a existujúce budovy sa posudzujú samostatne. Väčšina členských štátov oznámila výsledky jasne vrátane všetkých použitých predpokladov (napr. balíky/varianty, vývoj cien energie, diskontné sadzby).

Po vypočítaní nákladovo optimálnych úrovní možno určiť rozdiel voči minimálnym požiadavkám na hospodárnosť a prijme sa rozhodnutie o tom, či sa vnútroštátnou referenčnou hodnotou stane makroekonomické alebo finančné hľadisko. Rozdiel medzi minimálnymi požiadavkami na energetickú hospodárnosť a nákladovo optimálnymi úrovňami je rozdiel medzi nákladovo optimálnymi úrovňami a požiadavkami na hospodárnosť vo vnútroštátnych stavebných poriadkoch vydelený nákladovo optimálnou úrovňou a vyjadrený ako percentuálny podiel, ako sa uvádza v bode 7.2 usmernení.

Ak je rozdiel medzi nákladovo optimálnymi úrovňami a požiadavkami v stavebnom poriadku významný (>15 %), členské štáty musia vo svojej správe o nákladovej optimálnosti poskytnúť odôvodnenie stanovené v článku 5 ods. 3 smernice a článku 6 ods. 2 nariadenia. Ak rozdiel nie je možné odôvodniť, musia predložiť plán s príslušnými krokmi na zníženie rozdielu.

5. POKROK SMEROM K NÁKLADOVEJ OPTIMÁLNOSTI

Pokrok, ktorý jednotlivé členské štáty dosiahli pri stanovovaní nákladovo optimálnych úrovní minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť, je znázornený v grafoch ďalej v texte, ktoré znázorňujú priemerný rozdiel. Bodkovaná čiara predstavuje 15 % prahovú hodnotu, nad ktorou možno rozdiel považovať za významný.

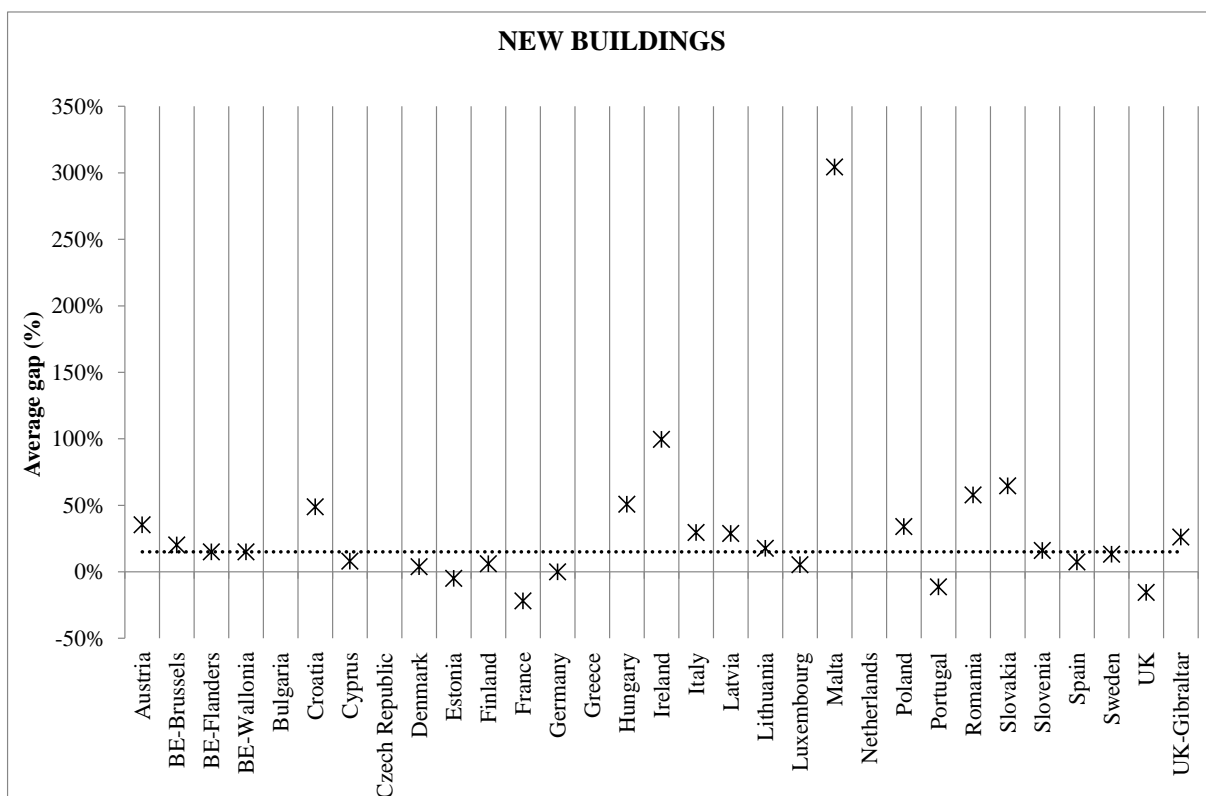
Z porovnania uvedených nákladovo optimálnych úrovní a minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť možno vyvodiť záver, že približne polovica členských štátov stanovila minimálne požiadavky na hospodárnosť, ktoré sú v medziach prahovej hodnoty 15 %. Napríklad priemerné rozdiely medzi nákladovo optimálnymi úrovňami minimálnych požiadaviek pre všetky kategórie (t. j. nová budova, významné obnovy a prvky budovy) a typy budov (t. j. rodinné domy, bytové budovy a nebytové budovy) sú pod touto prahovou hodnotou v Dánsku, Fínsku a Španielsku.

5.1. Nové budovy

V prípade nových budov minimálne požiadavky na hospodárnosť boli stanovené maximálne do 15 % nad nákladovo optimálnou úrovňou v 13 prípadoch (z 27 výpočtov): Belgicko – Flámsko, Belgicko – Valónsko, Cyprus, Dánsko, Estónsko, Fínsko, Francúzsko, Luxembursko, Nemecko, Portugalsko, Spojené kráľovstvo, Španielsko a Švédsko. V Litve a Slovinsku bol priemerný rozdiel len mierne nad prahovou hodnotou 15 %.

Estónsko, Francúzsko, Nemecko, Portugalsko a Spojené kráľovstvo stanovili minimálne požiadavky, ktoré boli ambicióznejšie než nákladovo optimálne úrovne pre tieto krajiny.

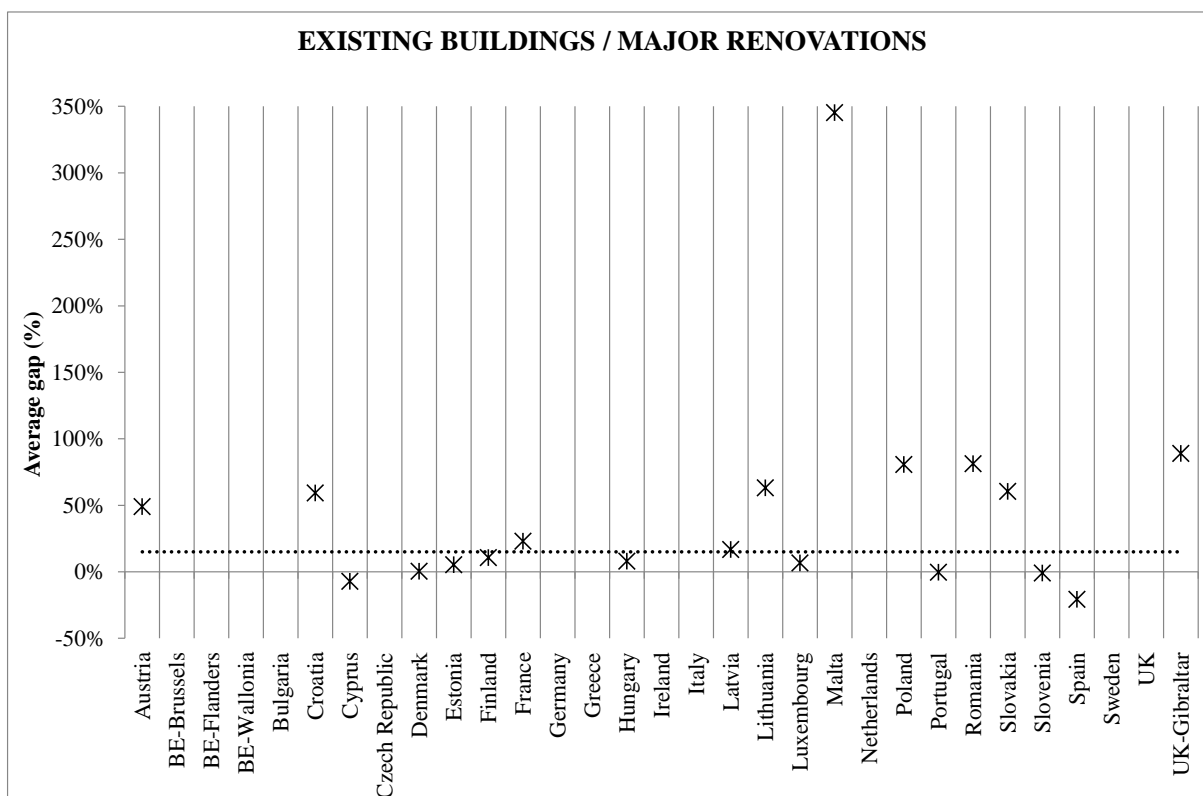

Priemerný rozdiel medzi minimálnymi požiadavkami na energetickú hospodárnosť a nákladovo optimálnymi úrovňami: nové budovy

5.2. Existujúce budovy / významné obnovy

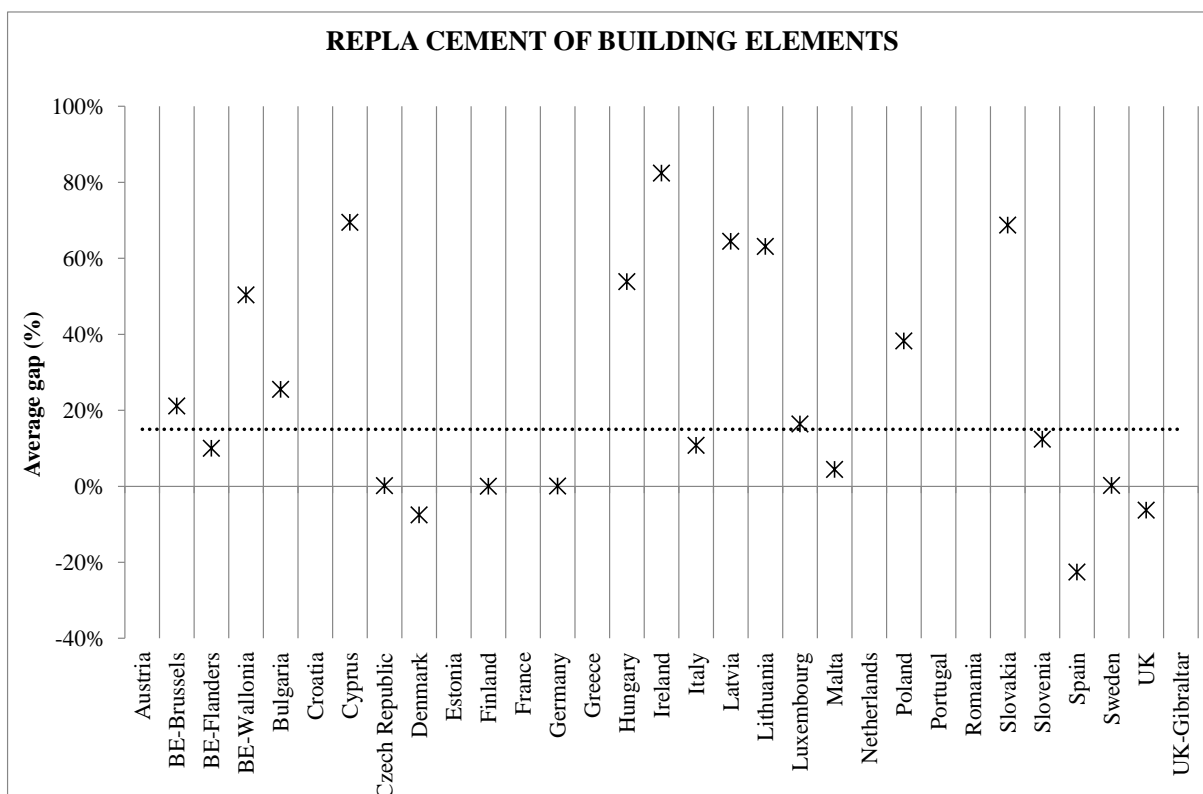
V prípade významných obnov boli minimálne požiadavky na hospodárnosť stanovené maximálne do 15 % nad nákladovo optimálnou úrovňou v 9 prípadoch (z 19 výpočtov): Cyprus, Dánsko, Estónsko, Fínsko, Luxembursko, Maďarsko, Portugalsko, Slovinsko a Španielsko. Priemerný rozdiel Lotyšska v prípade významných obnov bol len mierne nad prahovou hodnotou 15 %. Cyprus, Portugalsko, Slovinsko a Španielsko stanovili požiadavky, ktoré boli presne nákladovo optimálne alebo ambicióznejšie ako nákladovo optimálne.

Priemerný rozdiel medzi minimálnymi požiadavkami na energetickú hospodárnosť a nákladovo optimálnymi úrovňami: významné obnovy

5.3. Výmena prvkov budovy

Väčšina členských štátov vypočítala nákladovo optimálne úrovne pre niektoré prvky budovy, ale spravidla nie pre všetky prvky, ktoré sa vyžadujú podľa smernice a nariadenia (stena, strecha, okno a podlaha). Minimálne požiadavky na hospodárnosť boli stanovené na maximálne 15 % nad nákladovo optimálnymi úrovňami v 11 prípadoch (z 22 výpočtov): Belgicko – Flámsko, Česká republika, Dánsko, Fínsko, Malta, Nemecko, Slovinsko, Spojené kráľovstvo, Španielsko, Švédsko a Taliansko.

Priemerný rozdiel medzi minimálnymi požiadavkami na energetickú hospodárnosť a nákladovo optimálnymi úrovňami: výmena prvkov budovy

5.4. Plány na zníženie rozdielov

Ak existuje rozdiel a členské štáty stanovili minimálne požiadavky nad nákladovo optimálnymi úrovňami, členské štáty musia odôvodniť tento rozdiel a predložiť plán, v ktorom budú vysvetlené príslušné kroky na zníženie tohto rozdielu. Plány na zníženie rozdielov boli predložené pre dve tretiny uvedených rozdielov. V ideálnom prípade by v správach mali byť jasne uvedené konkrétne kroky na preklopenie rozdielu v lehote stanovenej v smernici a nariadení vrátane minimálnych požiadaviek pre budovy s takmer nulovou spotrebou energie (v rokoch 2018/2020). Avšak nie všetky plány uvedené v správach týkajúcich nákladovej optimálnosti mali stanovené presvedčivé lehoty.

Monitorovanie realizácie národných plánov na zníženie rozdielov je mimo rámca tejto správy, pretože členské štáty majú na odstránenie týchto rozdielov čas až do ďalšieho päťročného preskúmania požiadaviek na energetickú hospodárnosť. Toto preskúmanie sa má uskutočniť najneskôr začiatkom roku 2018. Komisia na základe nových výpočtov nákladovo optimálnych úrovní, ktoré majú členské štáty predložiť v roku 2018, posúdi, ako sa odstránili rozdiely medzi minimálnymi požiadavkami na energetickú hospodárnosť a súčasnými nákladovo optimálnymi úrovňami.

6. ZÁVERY

Všetky členské štáty okrem Grécka predložili výpočty nákladovej optimálnosti. Vo väčšine prípadov boli splnené požiadavky smernice o energetickej hospodárnosti budov, ako aj delegovaného nariadenia o rámcovej metodike. Ďalšie prípady Komisia rieši podľa potreby.

Cieľ rámcovej metodiky nákladovej optimálnosti bol dosiahnutý, keďže prispela informáciami k rozhodovaniu týkajúcemu sa stanovenia minimálnych požiadaviek na

energetickú hospodárnosť na vnútroštátnej a regionálnej úrovni na „správnej“ (t. j. nákladovo efektívnej) úrovni.

Výpočty nákladovej optimálnosti ukázali, že stále existuje významný potenciál nákladovo efektívnych úspor energie, ktoré možno dosiahnuť preklenutím rozdielov medzi súčasnými minimálnymi požiadavkami a nákladovo optimálnymi úrovňami.

Po prvýkrát sa použil rámec referenčného porovnávania založený na nákladovo optimálnej metodike navrhutej v smernici a nariadení. Umožnil porovnávanie a kombinovanie rôznych technológií v oblasti energetickej hospodárnosti a energie z obnoviteľných zdrojov. Táto práca pomohla vnútroštátnym orgánom pri plnení ich úlohy, a to stanoviť realistické minimálne požiadavky na energetickú hospodárnosť budov, ako aj pri vytváraní základu na splnenie cieľov pre budovy s takmer nulovou spotrebou energie¹⁵. V konečnom dôsledku prispela aj k podpore celkových cieľových úrovní v rámci EÚ smerom k zvýšeniu technického a ekonomického potenciálu na dosiahnutie úspor energie v sektore budov, ktoré sa uvádzajú aj v stratégiách orientovaných na budúcnosť a týkajúcich sa obnovy budov, uverejnených podľa článku 4 smernice o energetickej efektívnosti¹⁶. Potenciál rôznych typov energie z obnoviteľných zdrojov sa však v rámci výpočtov mohol lepšie preskúmať a mohli sa získať lepšie štatistické informácie o vnútroštátnych fondoch budov.

Komisia v plnej miere využije svoje právomoci vyplývajúce zo zmluvy na zabezpečenie správneho vykonávania smernice o energetickej hospodárnosti budov. K tomu patrí dosiahnutie nákladovo optimálnych úrovní minimálnych požiadaviek na energetickú hospodárnosť budov v stanovenom termíne s cieľom zabezpečiť splnenie dlhodobých cieľov EÚ v oblasti energetiky a klímy, ako aj príspevok sektora budov k splneniu týchto cieľov.

---

¹⁵ Odporúčanie Komisie o usmerneniach týkajúcich sa podpory budov s takmer nulovou spotrebou energie a najlepších postupov na zabezpečenie toho, aby všetky nové budovy boli do roku 2020 budovami s takmer nulovou spotrebou energie.

¹⁶ Ú. v. EÚ L 315, 14.11.2012, s. 1 – 56.